

Čís. 6944.

Novela o právu manželském (zákon ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n.).

Souhlas manžela k rozluce podle §u 16 rozl. zák. nemůže býti udělen předem, nanejmé hned při rozvodu.

(Rozh. ze dne 30. března 1927, R I 236/27.)

Návrh manžela, by bylo rozloučeno manželství rozvedené dobrovolně dne 14. dubna 1925, poukázal soud první stolice na pořad práva. Důvody: Jde o manželství až dne 14. dubna 1925, tudíž po vydání zákona ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n. soudně za rozvedené prohlášené a od provedeného soudního rozvodu uplynul již jeden rok. Žadatel byl již zdejším usnesením ze dne 12. května 1926 odkázán na pořad práva, ježto pro nesouhlas druhé strany byla jeho žádost za rozlukou zamítnuta. Usnesení to nabylo právní moci. Ježto také tentokráte manželka prohlásila při svém výsledku, že s rozlukou nesouhlasí, že nepřekonatelného odporu k svému manželovi nemá a že není vyloučeno obnovení manželského společenství, není tu podstatné podmínky pro povolení rozluky, totiž souhlasu druhé strany. Souhlas s rozlukou lze platně projevit až v řízení rozlukovém samém. Souhlas dříve snad projevený ať již při rozvodu nebo mimosoudně jest bezúčinný (§ 16 písm. a) I. odst. lit. c) rozlukového zákona). Takový souhlas nemůže nic změnit na žádaných předpokladech pro povolení rozluky, zakládajících se na ohledech veřejnoprávních a byl by mimo to, přiče se dobrým mravům podle §u 879 obč. zák., neplatný. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu,

n e b o ť

manželství není předmětem obchodu, ježto není majetkovým předmětem a proto nelze žádným způsobem přistoupiti na myšlenku, že souhlas vyžadovaný k rozluce dle §u 16 zák. rozl. může býti dán již předem hned při rozvodu, nýbrž jest zcela zřejmo, že zákon myslí na souhlas projevený teprve při výsledku o žádosti za rozlukou, vždyť nejen že nařizuje, že šetření a tudíž výsledek stran má se dít teprve o podané žádosti za rozlukou (§ 16 písm. a), nýbrž v odstavci b) §u 16 výslovně mluví o souhlasu se žádostí za rozlukou v ten rozum, že se pokládá souhlas za daný, když manžel, o nějž jde, nedostaví se k výsledku, k němuž byl obeslán, obdržev spolu žádost odpůrcovu za rozlukou.

Čís. 6945.

Soupis pohledávek a závazků vzniklých v korunách rakousko-uherských mezi věřiteli nebo dlužníky československými a rakouskými a zá-

kaz soukromé úpravy těchto právních poměrů (nařízení ze dne 7. srpna 1922, čís. 265 sb. z. a n.).

Na základě kvitance datované po 15. září 1922 nelze povolití výmaz zástavního práva ohledně pohledávky, jež byla přihlášena k soupisu a o níž nebylo dosud súčtovacím ústavem rozhodnuto. Do usnesení, povolujícího výmaz, jest oprávněn stěžovati si súčtovací ústav.

(Rozh. ze dne 30. března 1927, R I 237/27.)

Na základě kvitance ze dne 14. prosince 1922 povolil soud první stolice výmaz zástavního práva pro pohledávku. K rekursu Československého súčtovacího úřadu nepovolil rekursní soud výmaz zástavního práva. Důvody: Že se tu jedná o pohledávku, na kterou se vztahuje zákon ze dne 30. června 1922, čís. 207 sb. z. a n. a vládní nařízení ze dne 7. srpna 1922, čís. 265 sb. z. a n., dlužno odvozovati již z toho, že tato pohledávka byla dlužníci přihlášena k soupisu podle cit. vl. nař. Z toho vyplývá na jedné straně v ohledu formálním, že československému súčtovacímu ústavu přísluší právo rekursu proti napačenému usnesení, jelikož tato pohledávka přešla na jmenovaný ústav na základě výslovného zákonného předpisu; na druhé straně však vyplývá z toho také, že žádaný knihovní zápis nebylo povolití, jelikož věřitelka touto pohledávkou po 15. září 1922 již nemohla disponovati a tudíž ani právoplatně kvitovati. To odporovalo ustanovení §u 9 cit. vládní nařízení. Prvnímu soudu bylo při přezkoumání této kvitance k tomu přihlížeti a proto žádost o vklad tohoto výmazu zamítnouti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Podle §u 7 nařízení č. 265/22 sb. z. a n. rozhoduje československý súčtovací ústav o tom, podléhá-li pohledávka soupisu čili nic. Podle §u 9 bylo dnem 15. září 1922 zakázáno konati nebo přijímati platy, převody a jiná právní jednání, směřující k urovnání pohledávek a závazků povinných soupisem. Československý súčtovací ústav byl tudíž oprávněn k rekursu, a nemohl býti v roce 1923 platně povolen výmaz zástavního práva za pohledávku pojištěnou v roce 1914 a znějící na staré koruny rakousko-uherské na základě kvitance datované v prosinci 1922, v níž jako věřitelka jmenována byla Anna W-ová z Vídně a jako dlužnice Marie M-ová ve V. v Čechách. Důvod bránící žádanému vkladu trvá, pokud čl. súčtovací ústav nerozhodl, že pohledávka nepodléhá soupisu a nevrátil přihlášku, kterou dlužnice u něho učinila podle vlastního svého tvrzení.

Čís. 6946.

Hodnotou předmětu sporu při žalobě o zmatečnost podle §u 529 c. ř. s. jest hodnota předmětu původního sporu. Odvolací soud není